

Redacció
6, Bld Poissonnière
Tel. PRO 15-01, poste 168
Paris (IX)
—
Xecs postal
Paris, C. 646950
SANTIAGO VILA
5, Fbg Poissonnière
Paris (IX)

PORTANTVEU d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

2a EPOCA. — Núm. 126. — Abril del 1951.

Fundador : LLUIS COMPANYS

PREU : 10 francs

Llitem per una Catalunya políticament lliure, socialment justa, econòmicament próspera i espiritualment gloriosa.

Francesc MACIÀ

El nostre poble continuà donant l'exemple

EDITORIAL

La idea d'unitat, és un dels conceptes bàsics de la política. Difícilment trobaríem un partit o una organització obrera que no hagi centrat la seva actuació, adés o ara, al voltant d'aquesta idea que pot revestir múltiples variants : programa mínim, unitat d'acció, etc. Darrera la seva ombra — gairebé diríem amb la seva complexitat — es poden executar les millors i les pitjors polítiques ja que, diguem-ho amb tota sinceritat, el concepte d'unitat, en si mateix, no significa absolutament res. En tant que terme de política pura, i si no va acompanyada de determinades condicions, la unitat no té altre valor que el d'una paraula multifacètica emprada massa sovint pels demagogs, els oportunistes i els polítics d'ocasió.

Es més ; en el que a nosaltres respecta, sempre hem considerat les empreses unitàries amb una certa malifança. En política, cada organització responsable deu mantenir en tota circumstància la seva personalitat i no es poden barrejar, sense desorientar els ciutadans, els programes d'acció i de govern. Unir aлегrement, sens tenir en compte les preferències doctrinals i les diferències ideològiques, ho considerem, almenys, com una operació política irrespectuosa.

Ara bé ; en determinats moments de la vida dels pobles, cal saber renunciar a aquest rigorisme. Quan existeix un objectiu comú que condiciona la realització de tots els altres, quan tots els partits polítics d'un país esten paralitzats a causa de la perveniència d'un obstacle que impossibilita l'aplicació dels respectius programes, cal tenir l'altesa de mires de fer passar a segon terme les consideracions doctrinals.

Es aquesta precisament, al nostre judici, la situació en que es troben els partits i organitzacions obreres catalanes i espanyoles. Qui més qui menys, tots creuen tenir la fórmula o les fórmules que han de solucionar els problemes de casa nostra ; i aquesta diversitat, és la regla de la democràcia i contribueix en definitiva, encara que sembli paradoxal, a donar força a l'obra de govern dels pobles lliures entre altres raons perquè la diversitat presuposa el lliure exercici del dret de crítica i d'oposició. Però malauradament, els nostres programes seran perfectament inaplicables mentre i tant no aconseguim abatre l'obstacle que s'interposa entre el poble i nosaltres. Aquest obstacle, s'anomena Franco. I com sigui que cap força d'oposició actuant separatament no podrà enderrocar-lo, ens sembla que la conclusió lògica, que no admet dubtes ni discussions és que fins que no es realitzarà una real unitat d'acció entre tots aquells que es troben paralitzats per la persistència del règim actual espanyol, hi haobra poques possibilitats de fer triomfar els nostres respectius ideals. Encara que només fos per egoisme polític, aquesta constatació hauria d'ésser acceptada per tothom.

Ens cal reconèixer que ja comença a ésser-ho. S'han produït darrerament alguns esdeveniments que demostren la voluntat de caminar per aquest viari salvador. Per una part, el Partit Socialista Espanyol, després d'haver adoptat en el seu darrer congrés extraordinari, una declaració política que si bé no modifica substancialment la seva coneguda actitud, deixa tanmateix la porta oberta a l'esperança, acaba d'adreçar-se a tots els partits no totalitaris sollicitant una presa de contacte de cara al millorament de l'activitat antifranquista. Per la seva banda, les institucions republicanes, per mitjà del seu més alt magistrat, el President interí de la República, han fet públic un missatge d'un notablement conciliador que deixa intactes les possibilitats d'entesa amb les forces que, com el PSOE i la CNT han preferit fins ara seguir una conducta política independent.

Les dues forces a les quals feia al·lusió el nostre Secretari General en la seva lletra a Rodolf Llopis, inicien un acostament. Sabídem doncs com cal aquesta conjuntura i fem el possible tots plegats per a evitar que aquest primer pas no sigui un fruit esporàdic. Pensem que de l'èxit o del fracàs d'aquest acostament en depèn la fi o la continuació del martiriològic dels nostres compatriotes.

Esquerra Republicana de Catalunya, repetim-ho, però no ens malfia i es malfiarà sempre als seus únics i únics a la llengua, però no per tal d'aconseguir aquesta vital convivència, està disposada a no pagar cap sacrifici ja que per nosaltres, de moment, una sola cosa compta : l'alliberament de Catalunya i el de tot els pobles d'Espanya.

MISSATGE DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT EN OCASIO DEL 14 D'ABRIL

CATALANS :

Fa vint anys que Francesc Macià i Lluís Companys proclamaren a Barcelona la República catalana i la República Espanyola. Els dos descendents que ens separen d'aquell doble gest memorable han estat pròdigs en esdeveniments dels quals, el menys que es pot dir, és que han marcat profundament el destí de les persones i de les col·lectivitats nacionals.

Catalunya, malauradament, no ha estat una excepció en aquesta crisi general. En un període relativament curt, ha estat testimoni del magnífic esforç dels homes que proclamaren la República, ha assistit a les tràgiques fluctuacions d'una guerra fratricida i d'una conflagració mundial, i ha sofert, en la seva carn i en la seva ànima, la temptativa franquista d'anihilat tot el que constitueix el nostre orgull d'homes lliures i de catalans. Però malgrat aquestes experiències, Catalunya, els ulls fets en l'esdevenidor, continuà la seva ruta.

Il·la continuà, no pas amb la passiva indiferència dels febles sinó amb l'indomptable coratge dels forts, augmentant cada dia el volum de la seva acció contra un règim que s'havia proposat convertir-la en una terra de conquesta. Les jornades de març marquen un tombant cabdal de la resistència catalana i demostren als qui en dubtaven encara, que la vitalitat del nostre poble no ha sofert cap minva.

Avui ja no pot haver-hi dubte : Catalunya ha plebiscitat novament la democràcia, la justícia social i la llibertat. La democràcia, perquè el respecte de la voluntat popular és la base de la convivència ciutadana ; la justícia social, perquè el nostre poble, treballador per excel·lència, no pot desatendre les legítimes reivindicacions dels qui, amb llurs sacrificis, fan la riquesa del país ; la llibertat, perquè sense ella es marceixen les flors de l'esperit i es condemnen a l'esterilitat les més nobles prugies de la persona humana.

Felicitem-nos, catalans, de les victòries obtingudes, però sobretot no ens aturem en el camí emprés. Ara que l'opressor vacilla, cal redoblar l'activitat i augmentar l'eficiència de la nostra acció. Cada català té una comesa, cada patriota una tasca concreta : combatre sense treva un règim que havia decretat la nostra mort i que ja comença a adonar-se que ha perdut definitivament la batalla.

Aquest 14 d'abril no és solament un 14 d'abril de l'esperança, ans bé el de la certitud del triomf. Però el calvari de Catalunya ens comana de fer tot el que estigui al nostre abast per tal d'accelerar la desfeta del franquisme. Es per això que avui, en ocasió de l'aniversari de la proclamació de la República, del règim que reconegué les nostres aspiracions nacionals, demano a tots els catalans un últim esforç que ha de conduir-nos, estiguem-ne segurs, a la prosperitat i al restabliment de les llibertats nacionals.

CATALANS : No us descoratgeu ! la victòria serà nostra !

Josep IRLA

L'acció internacional antifranquista

Una resolució del parlament francès : En una de les seves darreres sessions, la Comissió d'Afers Estrangers del parlament francès, ha adoptat una resolució que diu el següent : « La comissió d'Afers Estrangers saluda amb entusiasme els treballadors de Barcelona, que s'aixequen coratjosament contra el règim feixista de Franco que fa regnar a Espanya la misèria i el terror ».

Precisem que aquesta resolució va ésser adoptada per unanimitat. Contra el folklore falangista : Primer a París, i després a Brussel·les, el grup folkloric de Falange ha estat l'objecte de grans manifestacions d'hostilitat per part del públic. A Pa-

ris, al Palais de Chaillot, fou tan considerable l'espectacle que fins i tot van haver d'interrumpir les representacions. En un d'ells, la protesta no va cessar fins que es retirà l'estremitat ambaixador franquista a França. Alguns manifestants foren detinguts però cap detenció no va ésser ratificada. A Brussel·les, els estudiant i el obrers varen provocar greus incidents a l'exterior del teatre ABC on tenien lloc les representacions i la policia va procedir a més de 200 detencions, que tampoc foren mantingudes.

Miting antifranquista a París : El dia 12, a la sala Salva, davant d'un públic nombros i entusiasta, va celebrar-se a París un important miting antifranquista en el curs del qual varen prendre la paraula els Srs. Hagonhauer de Força Obrera, Joyeux, del sindicat del llibre, Albert Camus, escriptor, Paul Briet, l'ex ministre socialista Daniel Mayer. Aquest darrer, va evocar el pervindre d'Espanya en ocasió del 20 aniversari de la proclamació de la República. El discurs del senyor Camus, molt profund i elevat de pensament, va causar una gran impressió. La presència de l'acte anà a càrrec de Gaston Chazette, senador. Tots els oradors foren xardorosament aplaudits.

Una declaració del Foreig Office : Un portaveu del ministeri d'Afers Estrangers de Gran Bretanya referent-se a les informacions relatives a l'ofertament de tropes espanyoles per la defensa d'Europa fet per Franco a l'ambaixador nordamericà, ha declarat novament que el govern britànic manté la ferma oposició a tota col·laboració amb l'Espanya franquista en la defensa occidental.

Un comentari del « New-York Times » : En relació amb el préstec americà a Espanya per la compra de blat, el corresponal d'aquest periòdic a Madrid escriu : « L'acord dels Estats Units ha suscitat manifestacions d'hostilitat entre els elements antifranquistes de la capital. Aquests elements no s'amaguen de declarar que els Estats Units s'exposen a una gran impopularitat a Espanya si persisteixen en aquesta política, que no pot beneficiar més que els individus

directaments aparentats amb les autoritats oficials ». Precisem que Sam Pope Brewer, corresponal del « New-York Times » a Madrid, ha estat recentment expulsat d'Espanya per que les seves cròniques no mereixen el beneplacit del govern actual. Aquesta és la llibertat de premsa que regna al nostre país ! Desercions de la marina espanyola : Es diu de Montevideo que nombrosos mariners de les dotacions de vaixells mercants espanyols en aquell port, especialment el « Campo Grande » i el « Monte Jata », han escollit la llibertat prenent a les autoritats de l'Uruguay de deixar-los acollir-se al dret d'asil.

SEGUEIX LA PROTESTA POPULAR

(CRONICA DEL NOSTRE CORRESPONSAL A BARCELONA)

Tal com era de preveure, les jornades de Barcelona, que aci anomenem ja « les dues glòries » han estat el preludi a altres demostracions del maiestar del nostre poble, demostracions que prenen ja, es vulgui o no, un marcat caràcter polític. Pocs dies després de la vaga general de Barcelona, els estudiants de Madrid seguien l'exemple dels seus companys de Barcelona i el dia 3 d'abril varen començar els actes de protesta present com pretext, igual que a Barcelona, l'augment dels preus dels tramvies. Més de 3.000 estudiants de diverses facultats manifestaren pels carrers de la capital d'Espanya, produint-se algunes topades importants amb elements de la policia armada. Malgrat les amenaces de sancions severes, l'agitació s'ha perllongat durant més d'una setmana. Cal assenyalar que, dies abans, els estudiants de Granada havien adoptat una actitud semblant, manifestant llur solidaritat amb els barcelonins.

A Manresa, el dia 14, 6.000 obrers de l'empresa Bertran i Serra es varen declarar en vaga demanant un augment de salaris que la direcció es va veure obligada a concedir, sota reserva, tota vegada, d'aprovació per part de les « autoritats ». Aquest nou gest d'una vila catalana ha estat comentat amb molt entusiasme en els mitjans obrers i tot fa pensar que altres sectors de la producció seguiran l'exemple. Les brutalitats de la policia, invadint els locals de la fabrica i maltractant els obrers, no han aconseguit altra cosa sinó enfortir l'hostilitat popular envers el règim que comença a manifestar una gran feblesa.

Ha estat molt comentada la decisió del governador civil de Girona, negant en el successiu qualsevol autorització de passatge de frontera a l'agrupació sardanística « Caravana » de Torroella de Montgrí, per haver aprofitat una excursió en terres franceses per visitar el Mestre Pau Casals en la seva residència de Prades. Aquest gest del governador civil de Girona demostra una vegada més — si encara calia demostrar-ho —, la intolerància i el sectarisme dels actuals dirigents del nostre país.

L'Església catòlica, que fins ara s'havia significat per una adhesió sense reserves a la política oficial, comença a operar un viratge que pot tenir moltes conseqüències pel vindre del règim. Fa uns dies el periòdic « Ecclesia » portantveu central d'Acció Catòlica, publica un editorial que ha produït una gran sensació. En ell es deia, entre altres coses : « Ofegat la veu dels ciutadans i reduït-los al silenci, constitueix, per un cristià, un atemptat al dret natural i una violació a l'ordre del món establert per Deu. Quan l'opinió pu-

blica es fabrica des de dalt, es crea una atmosfera malsana i fictícia. I quan es reserva als partits que ocupen el poder el dret de manifestar llur opinió, es posa en perill la pau interna dels pobles. Es necessari que els ciutadans puguin disposar de mitjans eficients per tal de fer sen-

mesures adoptades pel govern per tal de solucionar el problema del cost de la vida, han estat acollides per tothom amb el més gran escepticisme. La gent ha comprés perfectament que mentre permaneixi al poder l'equip que ens governa des de 12 tants anys, no hi haurà solució pos-

AQUEST ES L'ORDRE QUE FRANCO IMPOSA ALS CATALANS !

tir llur opinió sobre tots els problemes plantejats ». Per altra part, volem assenyalar que el periòdic « Tu », òrgan de les Germanades Obreres d'Acció Catòlica, ha estat novament suspès pel ministre Blas Pérez per no haver-se volgut resignar a la rigorosa censura prèvia que els fou imposada. Encara que aparentment s'hagi restablert la calma, continuà impregnant un nerviosisme molt accentuat en tots els sectors de la població. Les

PAU CASALS I LES NACIONS UNIDES

Ens plau transcriure a continuació la lletra de Pau Casals al senyor B. Cohen, Secretari adjunt de les Nacions Unides a Nova-York, en resposta a una lletra demanant-li un concert a París per a celebrar el 3er. aniversari de la Declaració Universal dels Drets de l'Home.

Prada, 9 d'abril del 1951.

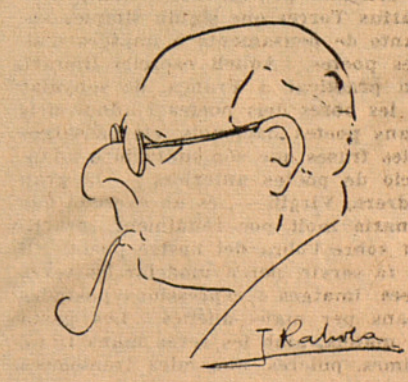
Distingit senyor Cohen :

He rebut la vostra carta, en la que em feu l'honor de demanar el meu concurs a un concert amb motiu de la celebració a París, per les Nacions Unides, del Tercer Aniversari de la Declaració Universal dels Drets de l'Home.

Tal vegada no ignoren, senyor Cohen, que precisament en protesta del no compliment d'aquests Drets sagrats a Espanya, visc voluntàriament a l'exili.

En aquestes circumstàncies, no us estranyarà si us dic que les votacions a l'O.N.U. favorables a Franco no em

semblen compatibles amb l'esmentada celebració i que, per tant, em veig obligat, amb tot el meu sentiment, a no accedir a la vostra demanda.

Amb tota consideració, us saluda el vostre afectuós
Pau CASALS.

MANIFEST DE SOLIDARITAT AMB EL POBLE CATALA

Els republicans espanyols i personalitats de les diverses tendències polítiques i socials de l'emigració es solidaritzen completament amb el poble de Catalunya que ha efectuat una protesta unànim contra la dictadura feixista « imposada al poble espanyol per la força i amb el suport de les potències de l'Eix », segons la solemni declaració de les Nacions Unides, encara vigent, règim que continuà esclavitzant-lo i sometent-lo a una existència miserable.

La vaga general de Barcelona ha estat un gest exemplar de ciutadania, realitzat per un poble privat de llibertat que es decideix a exercir un dret universalment reconegut amparat per les lleis vigents de tots els països, malgrat l'aparell repressiu de l'Estat franquista.

Aquest gest ha constituït una sorpresa pels qui s'obstinen en negar a Espanya la capacitat de viure en règim democràtic ; un exemple encoratjador que no ha estat donat per cap altre dels pobles que han sofert règims semblants ; una confirmació pels qui coneixen les virtuts ciutadanes dels espanyols contra els quals fou comesa la gran injustícia d'arrabassar-los les llibertats republicanes, pacíficament instaurades, exemplarment practicades i heroicament defensades.

Els espanyols emigrats, moguts per un imperiòs deure patriòtic, adreçem una nova apel·lació a la consciència universal i ens dirigim a les Nacions Unides en tant que òrgan legítim d'expressió, demanant que no es permeti a les autoritats « imposades a Espanya sense el consentiment dels governats », de portar a terme una repressió la responsabilitat de la qual abastaria no pas solament als que l'ordenen i l'executem, ans encara als qui, tenint el deure d'evitar-la, la toleren.

Si no es facilita al poble espanyol al recobrament de la plenitud dels seus drets polítics, es donarà ocasió a noves manifestacions de protesta i a noves repressions ; i si, com ha ocorregut fins ara, es volen desconèixer les condicions en que viu el poble espanyol, ningú podrà estranyar-se de que un dia busqui en ell mateix, els mitjans del seu propi alliberament.

Diego MARTINEZ BARRIO,
President interí de la República Espanyola ;
Ramón NOGUES I BIZET,
President de les Corts de la República Espanyola ;
ALVARO DE ALBORNOZ,
President del Govern de la República ;
Josep IRLA,
President de la Generalitat de Catalunya.
(Signen també la majoria de personalitats exilades).